

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **I. A.**, zastoupená Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2018, č. j. 4 A 19/2018 - 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. května 2018, č. j. 4 A 19/2018 - 33 a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2018, č. j. MV-104565-12/OAM-2017, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **13 600 Kč** k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Čížinského, advokáta, se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. MV-104565-12/OAM-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha – Ruzyně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 7. 2017, č. j. CPR-20347-25/PŘ-2017-930504, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2, písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Zároveň byla žalobkyni stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce čtyř let, současně jí byla stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 50 dnů od odpadnutí důvodů, pro které bylo rozhodnutí nevykonatelné. Správním orgánem prvního stupně bylo současně

konstatováno, že se podle stanoviska vydaného v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování.

[2] Žalobkyně měla 20. července 2017 v úmyslu odletět z Letiště Václava Havla Praha do Hurghady v Egyptě. Při hraniční kontrole se prokázala cestovním pasem, u něhož vzniklo správnímu orgánu prvního stupně podezření na neoprávněné pozměnění vízového štítku vydaného Litvou na období od 1. června 2016 do 30. listopadu 2018, typ C, počet vstupů MULTI, počet dnů 90. Odborným vyjádřením bylo potvrzeno, že uvedené schengenské vízum i cestovní pas jsou pravé, ale bylo neoprávněně pozměněno datum konce platnosti víza z 30. listopadu 2016 na 30. listopad 2018 (číslíce 6 byla částečně vyškrábaná a dotištěna číslicí 8).

[3] Z tohoto důvodu zahájil správní orgán prvního stupně s žalobkyní řízení o správním vyhoštění; ve vyjádření uvedla, že k schengenskému vízu platnému do 30. listopadu 2018 se vyjadřovat nechce. V zápětí při výslechu požádala o mezinárodní ochranu v České republice. Dále sdělila, že do České republiky přicestovala v květnu z Litvy se svou kamarádkou; měla v úmyslu 20. července 2017 vycestovat do Egypta se svou kamarádkou na dovolenou, přičemž se měla 27. července 2017 vrátit zpět do České republiky. Po návratu si zde chtěla najít práci. Zprvu neměla v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu v žádné evropské zemi, rozhodla se tak až v důsledku zjištění Policie ČR o neplatném vízu. Ke svému dosavadnímu pobytu v České republice uvedla, že je zde poprvé, český jazyk neovládá, nevlastní zde žádný majetek, dále také nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ani vůči žádnému občanovi EU nemá vyživovací povinnost. Na žalobkyni nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Na Ukrajinu se nechce vrátit, jelikož bydlí hned vedle prostoru, kde probíhají vojenské akce a válčí se tam. Když tam bydlela, bála se o svůj život.

[4] Rozhodnutím z 21. července 2017, č. j. CPR-20347-25/PŘ-2017-930504, uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, dobu, po níž nebude žalobkyni umožněn vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán prvního stupně na čtyři roky.

[5] Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl. Zdůraznil, že neplatnost cestovního dokladu způsobuje neoprávněná změna jakýchkoli údajů v něm uvedených, tedy i změna v datu platnosti víza; není relevantní, zda žalobkyně o provedené změně věděla; nepředložila žádný doklad, který by ji opravňoval k pobytu na území České republiky, a nebylo zjištěno, že by jí v minulosti bylo uděleno jakékoli pobytové oprávnění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně původně plánovala cestovat po Evropě jako turistka a že její rodina žije na Ukrajině, nepovažoval žalovaný uložené správní vyhoštění za nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Tvrzení žalobkyně o obavách z návratu do země původu vyhodnotil žalovaný jako účelové, neboť sama přiznala, že původně neměla v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu v žádné ze zemí, jimiž projížděla. Žalobkyně neprokázala, že by jí osobně v případě návratu na Ukrajinu hrozila vážná újma v důsledku tamní bezpečnostní a politické situace, která není tak závažná, aby byly ohroženy všechny osoby nacházející se na území tohoto státu. Vzhledem k závažnosti jednání žalobkyně vyhodnotil žalovaný jako přiměřenou i dobu, po níž jí nebude umožněn vstup na území Evropské unie.

pokračování

[6] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[7] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Namítala, že městský soud nesprávně vyložil § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť taková změna údajů v cestovním dokladu, jaká byla provedena v jejím případě, nemůže způsobit jeho neplatnost. Takový následek vyvolávají pouze změny v samotném cestovním dokladu (na „datové stránce“), nikoli úpravy dokladů, které jsou do cestovního dokladu vlepeny. Tvrzení městského soudu, že stěžovatelka měla a mohla vědět o neoprávněné změně ve svém cestovním dokladu, je nové a nepřipustně doplňuje odůvodnění napadených správních rozhodnutí a nemá oporu ve spise. Městský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že zavinění stěžovatelky hraje roli při posuzování přiměřenosti délky a vůbec podmínek pro uložení správního vyhoštění. V tomto směru by mohlo být podstatné, zda se jednalo o nepřímý úmysl či vědomou nedbalost; městský soud nastínil obě tyto varianty, aniž by se k jedné z nich přiklonil.

[8] Stěžovatelka dále napadá tu část odůvodnění rozsudku, v níž se městský soud vyjadřoval k závaznému stanovisku ohledně překážek vycestování stěžovatelky. Tvrzení městského soudu o účelovosti obav stěžovatelky z návratu na Ukrajinu stojí pouze na obsahu prvního výsledku po jejím zadržení službou cizinecké policie, kde nebyla doposud zastoupena a k situaci v její vlasti jí byla položena pouze jedna otázka. Na pozdější upřesňování hrozící újmy v případě návratu na Ukrajinu pak nemůže být dle stěžovatelky nazíráno jako na účelová. Za nedůvodné označuje stěžovatelka rovněž odmítnutí městského soudu provést jako důkaz spisový materiál k žádosti o mezinárodní ochranu k důkazu. Skutečnost, že stěžovatelka nepožádala o mezinárodní ochranu hned při první příležitosti, nemůže vést k paušálnímu odmítnutí jejích obav. Citaci z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 85/2017 - 37, o situaci v Dněpropetrovské oblasti považuje stěžovatelka za vytrženou z kontextu a sama odkazuje na dle jejího názoru mnohem přílehlavější judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87 a rozsudek ze dne 25. ledna 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 - 94).

[9] Dalším problematickým momentem správního řízení je dle stěžovatelky nedohledatelnost zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017. Skutečnost, že tuto zprávu zástupce stěžovatelky nemohl na stránkách OSN dohledat, působí nezákonnost příslušného rozhodnutí bez ohledu na skutečnost, že tato zpráva existuje. Dohledatelnost zprávy souvisí s právem na vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, které je pro spravedlivý proces zcela stěžejní.

[10] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost; domnívá se, že jeho rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelčin pobyt na území České republiky lze považovat za neoprávněný, a proto bylo na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba platnosti správního vyhoštění pak byla, po přihlédnutí ke všem okolnostem a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě, ale i v jejich vzájemné souvislosti, stanovena přiměřeně. Zákon o pobytu cizinců podle žalovaného jasně vymezuje okolnosti, za kterých je cestovní doklad považován za neplatný, a není rozhodné, zda stěžovatelka o neoprávněných změnách věděla nebo ne. Žalovaný dále uvádí, že na základě materiálů obsažených ve spisu bylo dostatečně doloženo, že stěžovatelce v případě jejího vycestování na Ukrajinu žádné nebezpečí nehrozí. Žalovaný má za to, že v rámci správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem i s jednotlivými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dodává, že seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí bylo provedeno za účasti advokáta zcela bez výhrad a stěžovatelka neuplatnila žádné námitky. Na výsledku správního řízení žalovaný jednoznačně setrvává a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d).* Podle § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců se cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, *jestliže obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny.*

[15] Stěžovatelce bylo uděleno tzv. schengenské vízum typu C, což je oprávnění udělené členským státem Evropské unie pro *průjezd přes území členských států nebo předpokládaný pobyt na tomto území, který nepřesáhne tři měsíce během jakéhokoli šestiměsíčního období ode dne prvního vstupu na území dotyčných členských států* [článek 2 odst. 2 písm. a) ve spojení s přílohou VII nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)]. Podle článku 29 odst. 1 vízového kodexu se vytištěný vízový štítek s potřebnými údaji připojí do cestovního dokladu, a to na první stranu, na níž nejsou žádné záznamy nebo otisky razítek, přičemž je třeba štítek přesně srovnat s okraji stránky cestovního dokladu a vlepít jej pokud možno co nejblíže k jeho okrajům (příloha VIII vízového kodexu).

pokračování

[16] Z citovaných ustanovení vízového kodexu však nevyplývá, že by se vízový štítek stával součástí cestovního dokladu. Nic podobného nelze dovodit ani z ustanovení zákona o pobytu cizinců týkajících se dlouhodobých víz (srov. především § 58 odst. 2 citovaného zákona).

[17] Podle § 108 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje veřejná listina vydaná cizím státem za účelem cestování do zahraničí, *pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území [České republiky] a lze z ní zjistit a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti*. Cestovní doklad je tedy listina opravňující svého držitele opustit území státu, jehož je občanem (srov. shodně § 2 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, ve znění pozdějších předpisů), nikoli ke vstupu a pobytu na území jiného státu (i když opuštění jednoho státu většinou znamená zároveň vstup do jiného státu). Takovou funkci naopak má vízum, jehož existence je osvědčena vlepením vízového štítku do cestovního dokladu (k povaze vízového štítku jako osvědčení viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71, č. 2114/2010 Sb. NSS ze dne 18. srpna 2015, č. j. 2 Azs 12/2015 - 64, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. listopadu 2016, č. j. 48 A 78/2016 - 20).

[18] Ačkoli jsou vízové štítky fakticky součástí cestovních dokladů, neboť jsou do nich zpravidla vlepujány, jedná se o samostatný doklad s odlišným účelem. O tom, že jde o souhrnné pojmy, svědčí např. § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců („*Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže ... b) předloží padělaný nebo pozměněný cestovní doklad, vízum nebo povolení k pobytu*“). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2018, č. j. 6 Azs 220/2018 - 30, v konstatoval: „*Přestože se vízový štítek připojuje do cestovního dokladu (čl. 29 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech), není jeho součástí, nýbrž jde o samostatný doklad s odlišným účelem. Neoprávněně provedená změna vízového štítku proto nezpůsobuje neplatnost cestovního dokladu podle § 116 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a nemůže být důvodem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 tohoto zákona.*“ Nejvyšší správní soud proto nemůže přijmout konstrukci žalovaného (kterou bez hlubší analýzy převzal městský soud), že vízový štítek je součástí cestovního dokladu, resp. že pojem cestovní doklad zahrnuje i vízové štítky. Smyslem a účelem § 119 odst. 2 písm. b) bodu 2 ve spojení s § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců je ukončit pobyt těch cizinců, v jejichž cestovních dokladech jsou nesprávné nebo neoprávněně změněné takové údaje, které tvoří definiční znaky cestovního dokladu a které způsobují jeho neplatnost. Půjde především o údaje vyčtené ve výše citovaném § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy údaje o státním občanství a totožnosti držitele a údaj o době platnosti cestovního dokladu. Nelze sem naopak zahrnout fotografii držitele cestovního dokladu, na níž pamatuje samostatně § 116 písm. e) zákona o pobytu cizinců (na který však neodkazuje § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 tohoto zákona; nesrovnalosti ohledně fotografie tudíž nebudou důvodem pro uložení správního vyhoštění podle tohoto ustanovení).

[19] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný i městský soud aplikovali na posuzovaný případ nesprávné zákonné ustanovení, neboť v této věci nebylo možné uzavřít, že stěžovatelka při hraniční kontrole předložila neplatný cestovní doklad. Na druhou stranu stěžovatelka nezpochybňovala, že byla naplněna hypotéza § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že pobývala na území České republiky neoprávněně bez platného víza. Podmínky pro uložení správního vyhoštění stěžovatelce jsou tak sice splněny i nadále, napadený rozsudek a správní rozhodnutí však nemohl Nejvyšší správní soud ponechat v platnosti proto, že stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu méně přísného zákonného ustanovení. Horní hranice doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se totiž snížila z původních pěti let na tři roky. Stěžovatelce byla přitom stanovena doba čtyř let, tedy více, než umožňovala maximální sazba podle správné zákonné kvalifikace.

[20] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i námitku, že žalovaný se měl zabývat otázkou, zda stěžovatelka věděla o pozměněném datu platnosti svého víza, respektive zda takto pozměněné vízum užívala zaviněně. (Ne)existence zavinění na straně stěžovatelky a jeho konkrétní forma by sice nemohla zvrátit závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, mohla by se však promítnout do délky doby, po níž nebude stěžovatelce umožněn vstup na území členských států Evropské unie, respektive do úvahy, jak dlouhý zákaz vstupu je přiměřený v kontextu všech okolností stěžovatelčina případu. V tomto směru by mohlo být relevantní především to, zda se stěžovatelka mohla oprávněně domnívat, že její vízum je platné. Na straně druhé je třeba poznamenat, že zákon sice na padělání nebo pozměnění údaje ve vízu samostatnou skutkovou podstatou ve výčtu důvodů pro udělení správního vyhoštění nepamatuje, správní orgány by však tuto okolnost mohly hodnotit jako přitěžující.

[21] Nejvyšší správní soud stran námitek stěžovatelky ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině podotýká, že v případě konfliktu, který nemá charakter totálního konfliktu, musí cizinec „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Stěžovatelka pochází z města Nikopol v Dněpropetrovské oblasti, které je od Doněcku a Luhansku, kde leží ohnisko střetů, dostatečně vzdálené a stěžovatelce tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí; nic takového ani netvrdila (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2017, č. j. 10 Azs 85/2017 - 37, či ze dne 24. května 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 - 27).

[22] Co se týče stěžovatelčiných – velice obecně vyjádřených – obav z postihu ze strany paramilitárních skupin propojených s ukrajinskou armádou, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přílehlavý odkaz stěžovatelky na rozsudek ze dne 31. května 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87; v tehdejšímu případě stěžovatelé tvrdili, že již byli vystaveni špatnému zacházení ze strany neoznačených ozbrojenců. V rozsudku ze dne 25. ledna 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 - 94, zase Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy stěžovatelky (osamělé

pokračování

ženy) vyjádřily poměrně konkrétní obavu ze sexuálního násilí ze strany vojáků navrátilých se z fronty. Stěžovatelka oproti tomu neuvedla žádnou (svou či cizí) konkrétní zkušenost, na jejímž základě by bylo možné její obavy považovat za opodstatněné. Z podkladů, na jejichž základě potvrdil ministr vnitřní závažné stanovisko o možnosti vycestování stěžovatelky, rovněž nevyplývá žádné konkrétní nebezpečí pro stěžovatelku v Dněpropetrovské oblasti. Možnost vyhledat na Ukrajině ochranu před trestnou činností či porušováním práv a svobod, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. května 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29). Opět je třeba zdůraznit, že stěžovatelka netvrdila, že by pro ni ochrana před trestnou činností poskytovaná ukrajinskými státními orgány nebyla dostupná. Žalovanému tedy nelze vyčítat, že poměrně obecná tvrzení stěžovatelky vypořádal v podobně obecné rovině zaměřené na situaci na Ukrajině (v Dněpropetrovské oblasti) jako celku. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, obecná tvrzení o pronásledování v domovské zemi z důvodu odlišné národnosti (či příslušnosti k určité jazykové skupině), nemohou stačit pro závěr o nemožnosti návratu cizince do země původu. Nelze ani přehlédnout, že stěžovatelka neměla původně v úmyslu požádat v České republice o mezinárodní ochranu, což tvrzení o nebezpečí, které by jí mělo na Ukrajině hrozit, značně zpochybňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2014, č. j. 9 Azs 107/2014 - 43). Úvahy, z nichž žalovaný, potažmo městský soud vycházel při svém závěru o možnosti vycestování na Ukrajinu, dle Nejvyššího správního soudu obstojí.

[23] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelčině tvrzení, že by nedohledatelnost zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině způsobovala nezákonnost rozhodnutí žalovaného či správního orgánu prvního stupně. Tato zpráva je součástí správního spisu a právní zástupce se s ní mohl seznámit a mohl si pořídit její kopii. Právní zástupce však chtěl se zprávou pracovat v jejím originálním znění a setkal se s komplikací v podobě nefunkčního odkazu na stránkách OSN. Taková situace je nepochybně nepříjemná, avšak nelze ji klást za vinu žalovanému a označovat z takového důvodu jeho rozhodnutí jako nezákonné. Žalovaný postupoval zcela v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, protože stěžovatelce dal možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, tedy i ke zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, přičemž stěžovatelka tuto možnost využila (viz záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 23. 1. 2018, č. j.: MV-104565-8/OAM-2017). Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že dle skutečností sdělených v kasační stížnosti právní zástupce s anglickými texty běžně pracuje, proto lze předpokládat, že anglický jazyk ovládá na výborné úrovni. Pokud tedy chtěl pracovat s originálním zněním zprávy, mohl se obrátit prostřednictvím kontaktu uvedeného na stránkách Úřadu Vysokého komisaře pro lidská práva na odpovědné osoby a na nefunkční odkaz upozornit nebo si zprávu přímo vyžádat.

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že ve věci stěžovatelky nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť neoprávněně pozměněný údaj o době platnosti víza nezakládá neplatnost cestovního dokladu. Jelikož tuto otázku posoudil chybně jak městský soud, tak žalovaný, zrušil Nejvyšší správní soud nejen rozsudek městského soudu [§ 110 odst. 1 věta s. ř. s., ale i rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] a zároveň vrátil věc

žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm žalovaný opětovně rozhodne o správním vyhoštění stěžovatelky – tentokrát však jen podle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců – a zároveň odůvodní délku doby, po níž nebude stěžovatelce umožněn vstup na území členských států Evropské unie.

[25] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží.

[26] Procesně úspěšná stěžovatelka byla v řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinil právní zástupce stěžovatelky tři úkony právní služby: převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání dne 23. května 2018 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, a to sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 13 600 Kč; zástupce stěžovatelky nedoložil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, výsledná odměna se proto o tuto daň nenavýšuje. Uvedenou částku je povinen žalovaný uhradit k rukám advokáta stěžovatelky v přiměřené lhůtě jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu